

רע"פ 2075/14 - פבל אוסטרובסקי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2075/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: פבל אוסטרובסקי

נ ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 3.2.14 בעפ"ת 40038-12-13 שניתן על ידי כבוד השופט ט' חייבוביץ

בשם המבקש: עו"ד דוד גולן

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע ב-עפ"ת 40038-12-13 (השופט ט' חייבוביץ) מיום 3.2.2014, במסגרתו נדחה ערעור על החלטתו של בית משפט השלום (השופט ר' שורץ) ב-תת"ע 3997-08-10 מיום 28.9.2013.

רקע והליכים

2. ראשיתו של ההליך הנוכחי בפסק דינו של בית משפט השלום מיום 15.12.2010, בו הורשע המבקש בנהיגה בשכרות. בפסק הדין נגזרו על המבקש, בין היתר, 24 חודשי פסילת רישיון נהיגה. המבקש לא הגיע לדין ובפסק הדין צוין כי הוא הוזמן לדין, כי התובע הגיש אישור על המצאת הזמנה למבקש, וכי הוא נכח בדיון קודם וידע על מועד הדיון שאליו לא התייצב. בהמשך להליך זה הגיש המבקש בקשה לחישוב פסילה החל מיום מתן גזר הדין ולא החל

עמוד 1

ממועד הפקדת הרישיון, וטען כי לא ידע שעליו להפקיד את הרישיון; וליתר דיוק, שחשיבות הפקדת הרישיון לא היתה נהירה לו. בקשתו נדחתה בהחלטה מיום 28.9.2013. בהמשך הוגשו לבית משפט השלום שתי בקשות למעין עיון חוזר. בראשונה, הוגש תצהיר על אובדן רישיון. בשניה, עתר המבקש לדיון במעמד הצדדים. שתי הבקשות נדחו בהחלטות מיום 16.10.2013 ומיום 12.12.2013.

3. על ההחלטה מיום 28.9.2013 הוגש "ערעור" לבית המשפט המחוזי. כזכור, בהחלטה זו נדחתה בקשה לחישוב פסילה החל מיום מתן גזר הדין. לכאורה, כפי שעולה מהחלטתו של בית המשפט המחוזי, הערעור הוגש על ההחלטה מיום 12.12.2013 שעסקה בבקשה לקיום דיון במעמד הצדדים בעניין מניין ימי הפסילה. בפועל, כאמור, החלטתו של בית המשפט המחוזי עסקה גם בשאלה המהותית של מניין ימי הפסילה ולא רק בבקשה לקיום דיון במעמד הצדדים. בית המשפט המחוזי ציין כי "אם סבר המערער כי ההחלטה שגויה, בין מחמת התוצאה הסופית שלה ובין מחמת העובדה שהתקבלה בהיעדר דיון, היה עליו להגיש ערעור על החלטה זו במועד הקבוע בחוק, ולא ליצור מועדים חדשים באמצעות הגשת בקשות מלאכותיות". לגופו של עניין ציין בית המשפט כי הכלל הוא שספירת הפסילה מתחילה מיום הפקדת הרישיון, ומשכך לא קיבל את טענת המערער. בנוסף ציין בית המשפט, כי המערער שינה גרסאותיו. בית המשפט קבע כי:

"מדובר באדם שלא הפקיד את רישיון הנהיגה ולא חלופה. אם ידע המערער על הפסילה, הרי שהיה עליו על פי תקנה 557(א) להפקיד את הרישיון, ואם לא הפקיד אותו, נמנית הפסילה מיום ההפקדה. אם אבד הרישיון, הרי שגם נושא זה מוסדר באותו סעיף, והמערער לא פעל על פיו.

אם לא ידע המערער אודות הפסילה, הרי שהוא לא פעל על פיה, ולכן אינו יכול לדרוש כי תמנה מיום שניתן גזר הדין.

לסיים אוסיף, כי לא ראוי לטעון דבר והיפוכו בערעור אחד, והיה רצוי להימנע מכך" (בעמ' 5-6).

4. בבקשה שלפניי עותר בא-כוח המבקש למתן רשות ערעור. לטענתו למבקש נגרם עיוות דין בכך שבית המשפט לתעבורה לא קיים את הדיון בבקשה לחישוב הפסילה בנוכחותו. הוא מפנה לסעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן החוק) ול-ע"פ 9142/04, שם לטענתו בית משפט זה קיבל את הטענה כי היה מקום לדיון במעמד הצדדים בעניין דומה לעניינו.

דיון והכרעה

5. סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי קובע כי "באין הוראה אחרת בחוק זה לא יידון אדם בפלילים אלא בפניו". סעיף 240 לחוק קובע סייג לכלל זה, והוא חל, בין היתר, על עבירות תעבורה. סעיף קטן (2) קובע כי "נאשם שהוזמן ולא התייצב בבית המשפט בתחילת המשפט או בהמשכו, יראוהו כמודה בכל העובדות שנטענו בכתב האישום, זולת אם התייצב סניגור מטעמו" וסעיף קטן (3) קובע כי "בית המשפט רשאי לדון נאשם לפי הוראות פסקה (2), שלא בפניו, אם הוא סבור שלא יהיה בשפיטתו על דרך זו משום עיוות דין לנאשם ובלבד שלא יטיל עליו עונש מאסר".

6. בית המשפט המחוזי הבהיר בפסק דינו כי סעיף 240 חל בעניינו של המבקש. בבקשה שלפניי לא נעשה כל ניסיון להתמודד עם הכרעתו של בית המשפט המחוזי, אף לא בנימוק אחד. על תחולתו של סעיף 240 לחוק עמד גם בית משפט השלום בהחלטתו מיום 12.12.2013, ואף הפנה לפסיקתו של בית משפט זה בנדון ברע"פ 9142/01 - שניתן במותב תלתא (הנשיא א' ברק והשופטים ת' אור, וא' מצא). אשר לפסק הדין בע"פ 9142/04 שאליו הפנה בא-כוח המבקש, בית משפט השלום הסביר בהחלטתו מדוע הוא אינו רלבנטי למקרה הנוכחי. וגם בעניין זה לא נעשה כל ניסיון להתמודד עם נימוקיו של בית משפט השלום. גם לגבי יתר האמור בפסקי הדין של בית המשפט המחוזי ובית משפט השלום אין כל התייחסות בבקשה. מעבר לכך, בבקשה לא מופיע כל נימוק או הסבר מדוע לא הגיע המבקש לדיון

בעניינו בבית משפט השלום לתעבורה. כל אלו מתווספים לעובדה שההליך הוגש לבית המשפט המחוזי כערעור, אף שהיה צריך להיות מוגש כבקשת רשות ערעור; ערעור אשר הוגש בחלוף המועד ו"הוחייה" באמצעות בקשות לעיון חוזר. למותר לציין כי לא ניתן כל נימוק ממשי מדוע יש ליתן רשות ערעור בגלגול שלישי, ולא הוגשו נימוקי ערעור. התחושה שעולה מעיון בבקשה, ומן ההתנהלות הדיונית לאורך כל ההליכים בערכאות הקודמות, גובלת בתחושה של פחיתות כבוד כלפי זמנם של בתי המשפט, וזאת בלא להביע עמדה לגבי הייצוג עצמו.

7. סוף דבר, הבקשה נדחית. בא-כוח המבקש יגיש תוך 7 ימים תגובה שבה יפרט מדוע לא ישא אישית בהוצאות לאוצר המדינה.

ניתנה היום, כ"ח באדר ב' התשע"ד (30.3.2014).